

kohán zsuzsa

naplómorzsák

VERSEK

Z-füzetek/107

kohán zsuzsa

naplómorzsák

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/107

Sorozatszerkesztő:

SIMOR ANDRÁS

Tipográfia:

DOMJÁN ISTVÁN

© Kohán Zsuzsa

23:17
24°C

Pontosítsunk!

A játszótérre üres csönd telepedett.
A kőpadok mellől
szél söpörte ki a huncut öregurakat.
64 négyzet mered az égre.
Bubik és dámák peregnek a moccanó ágakról.

A hadjárat végén
éhesen tér nyugodni a király.
Nem tudatták vele az új herceg születését.
Orv birodalmi gyűlésről nem is álmodik.

Hát elmegyek.
A reggelre nyíló szemekből
kamillával öblítétek a vérekes éjszakát.

A mitológia halála

Sziszüfossal találkoztam a hegyen.
Álmélkodtam: hol a köve,
bűnéért a büntetés?
Pajkos mosollyal nyúl zsebbe,
előhúz egy kavicsot:
elkopott.

A vendég

Isten tegnap bekopogott az ajtómon.
Mondtam, bocs, de nincs itthon margarin,
ha a zsírt bírja, megkínálhatom.
Kicsit száraz volt a kenyér.
A wc papírral takarékosan bánt.
'Vagy ismeri a helyzetet, vagy tapintatos az öreg.' –
morfondíroztam.
Begyűjtöttem.
Egyre csendesebben ült az ágy tövében.

Másnap átmentünk Lacihoz,
aki levette a digitálissal.
Kiprinteltük,
én meg otthon kicelluxoztam a falra.
De csupasz a szobád! – mondták mások.

Az aggódó kedves éneke

Pudingszagod van,
Ééédes!
Nem gondolod, hogy eme
két
játékkal fel kék
hagyni?
Nesze, itt egy
spangli.
Szívjad aranyom,
tüdőiglen,
mert nem szeretem, mikor
madeleine
kekszet rágcsálsz
a zugban,
s az arcod előtt lógó
firhang
árnya mintáz

cifrára.
Hisz tudod te is:
pár év,
s tisztára
olyan leszel mint apósom,
mélabús és
másfél mázsa.

Ajándék

Mikor a kert végében megálltunk,
körbemutattál:
„Ezt mind neked adom.”
S otthagytál a világ végén.

Azóta is ott.
Rámrakodott napok –
– végtelenített film.
Ledobott hátáról az üveghegy.

Végtelenített napok.

Albérlet

Üdvözöllek a semmi játszóterén! –
– nyitott ajtót Helga.
A bérleti díj 25000 forint lesz havonta.

Most van négy saját falam.
Meg ezüst eső.

Álom

Szemüvegnyi világ
mosolyogva pecsé-
teli posta-fehér karomon

levelét mit a szél
szemez orra hegyé-
vel a hang repedésnyi zugán.

Hamukék egeken
remegő kegyelem
poros ujjbegyemen feledés.

Folyosók dala kong
a hajam befonom
tenyerek melegén köhögés.

Szeszes álomi méz
feledést felidéz
aranyos fonalán ragadás.

Dunaparton a tánc
feketén perg át
Lakatok. Mesevár. Dadogás.

Telefon zsinegén
felemás ma a gyász
idegen vacogás felemészt.

Menetelsz vonalon
lezuhansz ha hagyom
kirakatban az arc szeme néz.

Mosolyom lekopik
csak a macskatetem
mi dalol fogaim peremén.

Amikor

Csak emléked ver szájon
s forrasztja torkomon a szót,
mikor betűk csüngnek minden fákon,
mikor veled a várost telekiabálom.

Mikor veled a várost telekiabálom,
minden szemek mögül minden álom
tánkra kél,
s ezen az őrült bálon

eltáncolják halálom.

Apokrif

(avagy: hogyan lett Isten blúz énekes?)

– „Verébke!” – így szólt az Isten –
„Mi ez a görcs bogaram?”
– Bácsi kérem, tetszik tudni,
én találtam gabalyodni,

a szakállába, bele, kérem,
s nem ereszt az *istennek* sem.
Oppárdon, bocs, törölöm számat,
mert mint tudjuk, vannak házak...

– „Mindegy! Hagyjuk!” – szólt az Isten –
„Ide figyelj bogaram!
Unom ezt az avas kócot!
Segíts nekem, hozz egy ollót,

borotvát, vagy fenyőlet,
mert elsorvaszt ez isten-lét!
Nézd, az ördög is csak pusztul!
S az angyalok?! Ó borzalom!

Becsés torkuk, így alakult,
ott hever, lásd, parlagon.”
... így lettem hát égi borbély;
de megvágtam magamat...:

vérem hulló, üstdobszóló,
ördög ujja húrba tép,
száll az ének, zeng az ének,
angyal torka újra szép,

finom dallamot susog a háttérben,
míg csepp hízik, perdül, ragyog,
ott elől a szpot-fényben
az úrnak arcán, ki mély hangján,
blúzt mormol a vörld szpészbzen.

Az emberi test csodái

Logika, rend, praktikum jellemzi a világot.
Így az emberi testet is.

Mert –

– ha nem lenne köldökszínór
hogyan kapnánk levegőt
az első sikolyig?

– ha nem lenne hüvelykujjunk
hogyan tartanánk a cumisüveget?

– ha nem lenne szemünk,
hogyan ismernénk meg utcánk sarkát?

– ha nem lenne orrunk,
hogyan ismernénk meg a kedves szagát?

– ha nem lenne bemenetünk (nekünk, nőknek)
s kimenetük a férfiaknak,
hogyan csinálnánk gyereket?

– ha nem lenne nagylábujjunk,
hová akasztanák a dögcedulát?

Bál

Ujjlenyomatom
lecsorog
a párás üvegen.

Csoszogó tánc.
Csikk-támasz.
Pora hull.

Ujjlenyomatom
lecsorog
a homlókomon.

Csendélet

Sárban fuldoklik a gazdag fák aranya.
A bokrok csupasz nyaka köré türkiz köd
tekeredik.
Meztelen üveghez nyomom jégvirágos
homlokom.
Vagyok.

Cserebere

Kívánságlistát írok az angyaloknak,
s cserébe felajánlom,
hogymilyen mód élek.
Nagy áldozat lesz.

Ébredés

Mosdókagylóba pottyant az ég.
Vízcserepek.
Tekintetben a láz,
hogymilyen bárhol vagyok:
sehol.

– Mit csinálsz ma Ofélia?
– Angyalszárnyakat árulok meleg rendezőknek,
aztán bemegyek a zártra,
s terjesztem a Gitát.

Ma bárki a lábamra léphet.

Égbenjárók

Legyen 2003.
Meg legyen Budapest.
Ha már.
S jegyezzük meg:
naptárilag ez a nyolcadik év,
hogy telemaszatom magammal a várost.

Már útba igazítom a részeg őslakost, s a józan turistát.
Már megtalálom a magányt a tömött villamososon.
Már nincsenek arcok,
csak járdarepedésekben fűszál,
habos köpésnyomok,
meg szombat reggel házak tövén sok – sok hányás.
Megemészthetetlen világ.

Szeretem, ha esik az eső.
Olyankor végre látom az eget.
Térdig felhőben.

Egy korszak sokadik vége

A nő: nő.
A férfi: férfi.
Az udvarlási szabály: klasszikus.

De az izzadtságtól síkos bárpultról
földre csusszan a romantika.
Tört koponya fölött hervad
az „egy szál vérpiros róza”.

Egy nyár

A lángos ketchupot vérzett
a szesz-hasmenős reggeleken.
Füstöt fújtunk kultúráltn kávénkba,
s repülésével sirattuk
szabadságunk arcpírját.

Éjjel

?

1 pár lapocka

vagy

2 darab lapocka

lapocka

lapockák

lapockáid

reggelre kisebesedik a plafon

És újra...

És újra a halottaim.

És újra magamnál

magamabb.

Koporsókon kuporgó burok.

Körömgysz.

Kéz homlokon.

Nincs homlokom.

Áttetsző vagyok.

Hagyjatok aludni!

Tegnapról ismerem a holnapot.
Miért akarnék ébren figyelni?
Miért érdekelne bármely várban bármely ajtó?
Egyáltalán!
Miért akarnék várat látni?
Nem akarok várat látni!
Oltsatok villanyt!
Hagyjatok aludni!

Haikurászás

sült tésztából go
lyót röhög „magam - magam”
elrongyult szavak

Hajnal

Csodáktól szagatott szemem
résnyire nyitom.
A madarak
isteni rendbe sorolt
útjuk gubancát,
fák égbe nyúló ujjai
közé fésülik.
Itt vagyunk hát, alján a szivárványnak.
Mire a nap csúcsra ér,
kivirágzik a két fekete árnyék.

Hajnali járat

A buszmegállóban
gombócdad álmú kutya,
negyvenhárom éves mosoly,
markokban füstölgő filterek,
szempilláról pattogzó festék,
csalé rúzs,
álomillat.

Az újságosfiút édesanyja elkíséri
hajnali futásán.
A zebránál megállnak.
Az anya kendőt nyújt.

Arc zsebben.

Hajnali kettő

Tudom, hogy hallod az esőt.
Tudom, hogy alvó kedvesed mellett
cigaretta parázslík.
Tudod, hogy hallom az esőt?
Tudod, hogy üres konyhámban
szűköl köröttem a hideg?

Halmazállapot

Linóreumra pötytyen a víz.
Keveredik porral.
Lesz belőle könny-sár.
Ha kényelmesebb,
hidd nyugodtan, csak a hagyma.
(Nem sokat tévedsz.)

Tudod,
azt hittem, könnyebb felnőni a mesékhez.
Ágy szélén gubbasztva
nem gondoltam a királylány
négy fal közti, ablakon kukucskáló életére:
lovagok jönnek, lovagok mennek,
s a fátylak észrevétlen oldódnak le
a megereszkedett vállakról...

... majd óvatosan hajtom álla alá a takarót,
s kattanástanul halkítom a lámpát.
Nesztelen távozással fogom őrizni hitét
a táska alján szikkadó villamosjegyben,
a menza-lehellet ködszerű bűzében.

Hát?!
E pontig elérkezni sok időnkbe telt.
A tovább?
Talán napokban botladózó évek
bújócskája lesz.

Hangulat

Hallgatagon hörpölöm a szörpöm.
Ma szar napom van.
Nem diktál szavakat a szívem,
zakkanva kattog az agyam.
Képregénybuborékkal fejem felett
beszélgetek veled,
s te hallgatásom szememre veted.

Tudod mit, kedves?!
Inkább megyek cincogni az egerekhez.
Ha féltékenyedsz:
küldj egy cicát!

Hangulatjelentés

*születésnap ajándék
nem születésnap hangulatban
Marsall Lászlónak*

„csak vakság van
de nincs magány”

Nem elefántcsont –
– csak téglá és habarcs.
És nem torony –
– csak második emelet.
Napok óta itt.

Mert az utcán folyton bepírul a szemem.
Sírhatnék.
Félek.

„Ködben kővel a ködöt”?
Nem találom el.

A Szabadság-szobor lábánál
kinőtt egy fekete zászló.
Lobog a város felett.

Lent az ifjú mama megáll,
babaszáj széléről gyűjt banánmorzsát.
Eltűnődöm:
anyuka-emlékmű biztos azért nincs,
mert titokban mindenkit kitüntetnek.
Csak eltakarják a pulcsival.
Mert az anyukák ilyenek.

Az ellenőrökön nincs pulcsi.
Meg fekete, földig érő bőrkabát se.
Láttam a hetesen.
Meg látta az a nincstelen, fáradt ember, akit

körbevettek.

Vagy ők is olyanok?
Csak ők bőr alatt,
szív alatt hordják?

„Macskám, köpd ki a tollakat!”
Félek a nyártól.
Félek, hogy nem lesz.
Tovább megyek.

„sem itt sem ott
csak indulóban csak érkezőben”
Öt lépésnyire a sírástól.
És valaki most lett 70 éves.
Képem van róla:
hatalmas volt, szomorú és néma.
Karba fonta magát
és kinézett a világból.
Most is ott:
“sehol és mindenütt
a pillanatok végtelenségében”

Hazafelé

Léha utcán:
fénylő teraszon:
díszes asztalon:
színes ital.

Táskámban:
négy guriga WC papír.
Hazabaktatok.

Helyzetjelentés

Nem tudja senki kimetszeni belőlem a sötétet.
Gomolyogva burjánzik,
s civilizálatlanul mellésik
a csikk.
Hiába cseng a megrendelt megváltás,
a vonal végén nem isten ül.
Korhadt padok,
vízbe lógó lábú lépcsők,
foszlott korlátok.
Néha annyira jó,
annyira „kilötyögésmentes”.
Neki lehet?
Ki adta neki a kulcsot?
És miért pont az én orrom előtt az ajtót?
Nem vagyok Judit!
Benyitok.

(Felkattintom a villanyt.
Mert ez is vers.
Ez is tinta a papíron.
Az én sötétem.
Kompenzáció.)

Mire füzetem utolsó négyzete élém áll,
kezdek kipislogni a metróból,
kezdek túljutni az utcák sarkain,
kezdem megtörölni a szám.
Kezdődöm.
Elbír a láb,
a szem körbetekint.
És a vége?
Az nincs. Még nincs.

Hétköznapi

Lé löttyen a lábas alján.
Ihletforrásnak,
gyomornak is szépkevés.
Gyilkos villa mered
a zsemlegombóc hátán.
Szám szélén kihült sikoly-morzsa.
Áldozati ábránd.

Hiába

„Valamit kellene tennem
valamit a gyötrem ellen.”
Le kéne vetni ujjnyomokba öltöztetett testem,
az égről lábnyomaid eltüntetnem.

Mert
szék arcáról ahogy leolvad a meleg,
felhőből ahogy kifacsarodnak a cseppek,
napból ahogy kifolyik a fény,
élsz és uralkodol...

Húnyt csokor

Bolondod vagyok

ó

szelíd bolondom!

Ó! Ó! Ó!

Óbégatok a Hold csücskén csücsülve.

Előttem, mögöttem, alattam, fölöttem

a Semmi.

Csigolyáim csillagfényt virágoznak.

Húnyt csokor csókól a Föld porába.

Így utólag

1.

Bohóc vagyok.

Nem újság.

Meséim ténnyé simítja

egy mosoly.

Nem fogjuk megváltani a világot.

Se magunkat benne.

2.

eszméltem

maga állt ott arájával fölöttem

tévedett

nem tehet róla

az istenek alkonya volt akkor

nem hajnal

3.

Vesztettem.

Kinőttem a helyet.

Lemosom hát arcomról a festéket.

Fizetek.

Ti csak gyönyörködjeteK
füstből gyúrt teremtményeitekben.
Kívánom,
soha ne szellőztessenek!

Illat

Rohamosan fogy a parfümöm.
Pedig nem is használom.
Takarékoskodom.
Nem párologhat, mert gondosan zárom.
A lakótársamnak olyan illata van,
mint a parfümömnek,
de biztos nem használja,
mert azt mondja, hogy nem.
Akkor csak a macska lehet.
Senki más.

Ismerkedés a négy elemmel

Kopp.
Malvin beleugrott a fürdőkádba.
Ahogy szokta:
nekifutásból.
Toccs.
Ma tele volt a kád.

Gyertyát gyújtottam.
Malvin megszagolta a lángot.
TávoZása sebességéből ítélve csalódott.
Ez volt a második elem.

Ha egyszer leugrik a harmadikról,
az lesz a levegő és a föld.

Ítélet

Ahogy vízcseppek a bádoglavór alján,
koppannak dobhártyámon a napok.
Szám széléről sikolyt törölök.
Tenyeremben eszelős hallgatás.

Naponta építke emlékekből valami hozzám hasonlót.
Kong a léptem.
Üvegszemben csillan megint a nap.

Kicsorbult a szavak éle.
Tagjaimban síri csönd.

Nálad felejtettem magamat.

Jó reggelt, nővér!

Felszentelt testét
butikáru fedi.
Kopottságom fényét tompítani
elém áll.
Képviseli rendjét.
Egymásba kapaszkodó ujjait
meghajtott nyakkal
szemléli az áhitattól szuvas padban.
(?Melyik kézre is húzzák
a jegygyűrűt?)
Majd tekintetét isteni jegyesére
függeszti,
s elsuttogja lehetőségei
mezejének hímporát.

Öngyászában engem idomít.

Rendi hálóingszelleme
éjféli futása elől
a hajnalba menekülök.

Majd: „Jó reggelt, nővér” – fogom mondani.
S ő nappal-homályos tekintetemben
öblíti le reménytelen álmait.
Rokon alázásunkban:
ő – elmondja nagybetűtől pontig,
én – kikapárom a beletitkolódott muslincatetemet.
Nem vállalok közösséget.

Jó utat, Vándor!

„Holnap Finnországba utazom. Legalább egy évre.” –
– mondod a lépcsőfordulóban.

Titkon tapogatom ki a józan homlokú csempét,
s vetem neki válliglan

(vállamiglan)

a zsáknívá tompult súlyt

(súlyom),

teremtve örömem
hamvában sült mítoszom:

mosolyom mögött,
szürkeség-szitálta tekintetem előtt
vonultak el:

az óceán,

a kikötőbe szórt, sirállyal, fecskével fűszerezett
kis dereglyék,

(meg a cápahús, amiből – meséled – egyszer degeszre...) –
– életem sosemvolt színhelyeinek idilli emlékei.

Jelentéshomályosult szavak értelmét kutatom:
ha kilóban mérjük a napokat,
hány tonna az egy év?

Ajtócsapódás.

(Kereszthuzatöngyilkosság.)

Pörkölten peregnek a madarak
a feketült fedélzetre.

Hajtótól csorog, olvad a kép,
életem sosemvolt színhelyeinek idilli emlékeiről.

Jövendölés

Rücskösre tapétázott falon függve:
mai ikon.
Mindentlátó-szemű halak vonulnak délre.
Batyuba hajtogatom maradékom.
Rövid út lesz.
Lapockámon csikland a célkereszt.

Kép

Isten verítéke szital az égből,
s rakodik rá mindenekre.

A postaládában didergő póklábakra,
a festék alatt kucorgó ősz szálakra,
apám dioptriáinak szétaszott szárára,
a meséskönyv utolsó lapjára,
a villanykörte halódó sárgájára,
a kétszersült szétázott bénaságára,
a kabátról lemaradt gomb árva magányára,
a boríték enyvének csíkjára,
a hosszúnyelű ecset pamacsára,

mi végül
megfesti e szétmázolt világot.

Károly körút

Fehérhasú bálna fekszik a Károly körúti járdán.
Kezeit, mintha pózolna, maga fölé emeli.
'Primadonnáskodunk?' – toporog mellette
tanácstalanul egy férfi. –
'Piros fejjel? Hol él ez?'
Azóta eltelt egy hét.
A mentő rég elment.
A férfi még mindig ott topog:
'A téltől sok jót remélek. De
mit adhatok én a télnek?'

Készségfejlesztő játékaink

Rápottyanok a világ testére.
Pozícióm megegyezik az élősködőével.
Keresem a nyílást,
mi olyan forma, mint magam.
Hol bebocsátást nyerek.

27 éve.
De mi van, ha becsaptak?

Félem az időt,
mert látom az elkésett keresőket:
tömött nejlonszákokkal testükön
imbolyognak keresztül az autópályán;
kötött sapkájukban, pálcikalábukat maguk alá húzva
rúzsozzák jeges ajkuk egy kapualjban;
Duna parti bokrok a hitvesi ágy
méztelen hetek – beleragadnak;
végleg alvásba feledkezett testük hűlt helyét
mészpor jelzi a süket aluljáróban.

Kétsoros

Magunkba temetjük egymást.
S várjuk a feltámadást.

Ketten

Mint bábéli torony téglái
hullanak olykor múltam napjai.

Ilyenkor az ismerősre koptatott tárgyak
vakon merednek ki a szoba testéből.
Kivesznek tagjaimból a rutin-volt mozdulatok.
A villamos új utakon gázol.
Halott a köröttem nyüzsgő tömeg.

Megrettenek.
Hogy már megint itt a másik.
Hogy már megint nem magam.

Vajon hányszor látom még saját szemeimmel,
hogy a Budai Skála tetejére felhúzzák
a négy méteres télapót?

Köszönöm, jól!

Mi nem vagyunk kezdet.
Se vég.
Csak békés átmenet.
Azt mondják, isten is kiköpne.

Cselekvésünk kétes.
Porcicákat tanítunk dorombolni,
s lyukat vájunk egérnek.

A mentséget nem fogadják el.
Hivatkoznak szárítókötélre,
ingó székre, madártávra...

Nem védekezem.

Csak vágy nélkül veszítem el dolgaim.
A büntetés, érzem, itt van bennem.
Általatok fogom véres vödörbe szülni.

Mi ez a tömény sötét?

Lefolyóörvény

Megakadt tüdőmben a levegő.
Darabos, vén emberidő.
Feltöri szemem a kép.
Elmocsarasodott percekben nyakig merülve
ülök a tojásban,
mit adtak,
hogy költeném ki magamat –
– jeges testtől holt el a héj.

Dagadt szemű,
repedt reggel,
éjzsongású ébredés.
Zuhanytálca,
ha lefolynék...

... halak buta szeme néz,
bólint hajam,
terád köszön,
ki minden reggel tévét néz,
kávét főz és arcot mosdik,
és szájba veszi a vizet,
és kiköp vele,
kiköp mindent,
mi az élet alján sűrű rendben elvonul,
lepedékét hónapoknak,
fogzúgból a napokat,
aszott testű szép igéket,
fülemből a szavakat,
mik becéztek,
nyelven szóltak...
... lefolyóörvény.

Lehetőség

Apró problémákat fújok fel.
Hártyatest alatt imbolygó szál végén
röppenek ki a világból.

Lét

Mire utolsó csepp vérem is megdermed,
beszítál a köd.
Köd leszek.
A nappal eltűnök.

Szívószálat döf belém a világ,
s kiszippant magamból.
Vagyok.
Nem vagyok.
Az álom én vagyok.
Mint kiszáradt kút mélyén –
brekegnek agyamban a hétköznapiak.
Ez elment vadászni
és lelőtte és megette
mind a többi.
Itt a vég.
Futok.

Madáralom

kék könny
kék vér
kél kék szélén
csőrnek szemnek

fonnyadt vágyak
tollas lelkek

tollak sárgán
sárgán pelyhek
gombostűfej szívverés
tollas ábrán
tollas mellen
begynek hátán
alján mellnek
kék könny
kék vér

Majdnem véletlen nemtalálkozás

Egy kacagás,
egy kín szülte kacagás,
és még egy korty, hogy jobban menjen,
hogy zshivajt, sötétet repessen,
hogy jelem legyen,
létem legyen:
hogy tudd, most vagyok,
én is vagyok a vak arcok tömegében,
hogy a váll, mi súrolt,
az enyém volt,
hogy az én ingem szárnya rebbent
ott a másik város másik éjfelében,
mikor a vendégsereg
nyüzsgő hada
veled indult,
s velem épp érkezőben.

Majdom

Ahogy múltam beláthatatlan,
úgy nem tudom elképzelni a jövőm.
Nem hogy véresen kicsusszan belőlem,
s hangos oákolással felsír.

Malvin

„Mit kalimpálsz, mint egy közlekedési rendőr?” –
vontam kérdőre Malvint,
aki esti felbuzdulásában
az imént harapott combon.
Egy hete él velem.
Jól egymásra hangolódtunk.
Már ő is depressziós.
Hat éve nem vettem tejet.
Most igen.
Farmert.
De Malvin nem szereti a tejet.
Ezért utálok kicsit.
Meg azért is, mert nem akar enni,
én meg aggódom egész nap, hogy csak éhen ne haljon.
Tegnap lehányta az alvóspulcsim és az ágyterítőt.
Ma vettem neki Darlingot.
Hátha túlél.
Borsósat, nem répásat.
Még az hiányzik nekem, hogy elkezdjen fütyülni.

Fütyülő macska!
Ki hallott már ilyet?!

Már nem

Már nem lógatom fütyörészve a lábam
a végtelen mélység peremén.
Már nincs mi ellen bátornak lenni.
Bennem a mélység.
Benned a végtelen.

Még jó, hogy kicsi a család

Té huszonöt évvel idősebb, mint én.
Annyi idős, mint az apám.
Jártunk.

eR két évvel fiatalabb, mint én.
Annyi idős, mint az öcsém.
Jártunk.

Több férfitrokonom nincs.

Még két hónap se telt el...

...s már háromszor rendeztem át a szobát.
Mikor kifogytam az ötletekből,
leszedtem képeim a falakról,
s illón távoztam.

Most újabb négy falon gyűlnek a celluxvégek,
újabb idegen asztalon a bögre nyomok.

Mértékegységtelenül

Fagyos kilincsen kékül a kéz.

Akkor már legyen okkal hideg!
Értsem miért dermedek meg
a trónus lábánál kuksolva!

Benyitok.

Arcom eltakarom az udvarhölgyek
avatott gúnya elől,
kik lenge ingeikben zsongják be a termet.
Savanyú szaguk nem hiba. Szexepil.

Füstalakok kuncognak.
A korsók feneküket mutogatják.
A bohóc társaság nem derít.

Lapozzunk!

Egyszer adakoztam. Minden vagyonom.
Az udvari kincstárnok nyelje le a kulcsot!
Rétegződöm.
Hökken a személyzet. Készületlenül érem.
Képeimmel hónom alatt illőn távozok.
Sokra megyek.

Mese

Mint patkányból a farkok
lóg cigarettából a füst.
Keresem egy ember életének
sosemvolt, három kötetes főművét.
Talán a vörös konty alá bújhatott,
s a tincsek vigyorogva rejtik,
mint sárga téglát a boszorkány mohája.

Mikor az kelgyó önnön farkába mar vala

Másfél éve megcsalt a pasim
azzal a nővel,
akit tegnap megcsalt velem.

Modell

Mintha csak egy réten
égig érő fűben...
...ülök a talapzaton.
Alattam szivárványpuha rongy.
Ázunk a hígító lehellte létben.
Vonásról vonásra
árnyékról árnyékra
teremtetem:
vásznon ragyog meztelenségbe
öltöztetett testem...

...vázlat vagyok.
Tanulmány.

Nap

Akinek háza van,
reggel kiül a kapuba.
Végignézi a napot.
Aztán este bemegy a házba.
Kikapcsolja a tévét.
És elalszik.

Némák ha találkoznak

Tudom, hogy majd
lesz egy asztal,
meg lesz két szék,
meg hamus,
amit teleszórunk szócsikkokkal
valamelyik idő
valamely terén.

Ofélia anyuja

Civilben: kétszakos tanárnő.
(Megfelel a köztisztviselőnek.)
Ajtók mögött:
24 éve csalárd férje mellett élő
szerelmes nő. (Lábtörő.)

Tegnap átjött hozzánk.
Érthetetlenül feldobott volt.
Kacarászva szelte a sajtot,
s rendezte tálra a salátát.
(Vendéget vártunk, hogy bemutassa a
bioptron lámpa hatásmechanizmusát.)

„Tudod Zsuzsa...” – jött közelebb a mama.
(Agyam lassan behavazták
a szentképek hátára másolt életigazságok.)
Gyomrából párolgott a pia.

Önarckép I.

arcot mosdok
szemet rajzolólok
fogat mosok
haját fésülök
testet öltök:
kart, nyakat, lábakat

magamba burkolt én
a napok küszöbén

Önarckép II.

Mint pohárból a lé
csordul ki belőlem a tavasz.
Húrrá feszült napok közt csetlek-botlok.
Őszülő fejű kiskamasz.

Önarckép III.

Figyelem!
December 25-én
éjjel fél tizenegy körül
a Lövölde téren
egy alakot láttak bolyongani.
Kezében
macskakaja és az 52. havi horoszkópja.
A lény emberre nem ártalmas.

Parkban

Narancs galambok terpeszkednek
a park padjain.
Ragyog a város.
Valahol felsír egy szikkadt csecsemő.
Parttalan kényszermozgás.
Hajóvonták ha találkoznak.
Gátszakadás.
Kezdem elveszíteni a fonalat.
Mert hol az a rossz ló is...

Lúdbőrözik a szél.

Reggeli gondolatok

A „Minek nevezzek?” tipikus esete
forgott fent az emeleten, ma, kora reggel,
mikor csipkés ujjú blúzomat öltve
a szavakat illesztettem „szöszölve”.

Áramtalantott WC-n ülve agyaltam,
s csak Londontól: A vaspata jutott eszembe.
Avas pata?, gondoltam rég, tűnődve,
mert a betűk gusztustalan dög örve

szűkölve ráncigálta azokat össze. Ez
optikailag megtévesztett fejjel
sokáig jártam békésen karöltve.

Láthatod! A helyzet mára nem változatlan.
Nyakam fölött totál meg vagyok fényesedve.
Csak ott sötét még, ahol ülök tűnődve.

Sápadtságom fénye

a sápadtság én vagyok
fénylek a kifosztott utcákon
két oldalfekvés közti ködös eszmélésében
tündérnek képzél a város

(lásd: nem teremtek újakat
az egyetlen témám én vagyok
meg a járult sallangok

hallgatom
az ajándékidő hogy dobol csuklómon
csuklóból nem oldom meg a problémát)

Semmi különös

Fekszem a fűben.
Huszonhárom éve.
Semmi különös.
Ittfelejtettek.
Hangyák jönnek piros vödörrel.
Bemasírozzák a testem.
Morzsánként betakarítanak.
Hangyulok.
Semmi különös.
Heverek.
Ringat a víz.

Shakespeare szerint...

Köszönöm.

Jól esik, hogy törődsz velem.

De mondd:

tested lassú heggeit mért szaggatod

s mért közeledsz felém tűt és cérnát fontolva?

Én letérdelek elébed,

s játékból – álmot mímelve – bevallom szerelmem.

Gyengeségemben kimentem úrnőd

hamisságait az égő kastélyból,

és szolgálóddá leszek azon pár órányi esztendőök során.

(Úgy is tudom a végső jutalmat.)

De a fények nyugovója után engedj

hazatérnem királynőivé álcázott lakomba,

hol

a zár kattánásával pattogzik le bőromról az álruha.

Számból kiöblítem a belédiktált szitkokat,

s minden tanult szerelmes szót.

Majd fáradt tagjaim pihentető álomba burkolom.

És másnap az utcán ismerj fel

a gyöngyös ragyogás alatt!

Én leszek:

És ne térdelj hódolóim közé,

de térj haza, kötözd be az újra szivárgó sebeket,

s öltözz aranyló ruhát!

Aztán valamely eldugott kiskocsmában

meghívhatsz egy italra.

Szakácsok 1.

Majdnem tar koponya.
Vészterhesen dagadó csöpp
kotor csapást a szálak közé.
Csoportosít.
Sárga szemgolyón ülve
savókék pötty tágul a világra.
Izzadtsággal karöltve
emlék – bogarászta göröngyök gördülnek
borosta – közü útra,
hogy végül megpihenhessenek
Van Damme kissé fakult, elnyúlt izmain.
Bivaly vállakon szakadás táncol.

Most nem panírba gyömöszöli,
nem tölti húsba,
de nekem adagolja.
(Mert emlékeztetem.)

Villamos alatt túsarok.

Szerelmesvers

Látásoddal,
ím: szemem –
– hogy játsszanak kedvükre
égi s földi istenek.

Ujjaid nyomával,
kikészítve: bőröm–
– hogy olvassák balladánk
égi s földi istenek.

Hangoddal,
jégbe öntve: fülem –
– hogy aléljanak zenénktől
égi s földi istenek.

Léted tudásával,
inggé hurkolt idegem: minden szála –
– hogy ne reszkessenek többé
égi se földi istenek.

Szerény javaslat

Mondja hölgyem,
miért kellett önnek az a fél láb?
Higgye el, súlya
csúnyán károsítja
a csigolyák közti porcosodást.
Tud az égni, úszni, repülni...
Ha esztétikai élményre vágyik,
csak tegyen próbát.
Bár javasolnék előbb
barátságos szeánszot:
én töltök édes, női lötytyöt,
ön lépjen a feketére,
s meglássa:
fonnyadt vigyorunk mögött
elgazosodik férjeura árulása.

Szerintem

Isten szerintem szeret játszani.
Nézd! Kacsázik.
Életem állóvizébe pottyannak
a kóssúlyú napok.

Szitu van

Sirályok lógtak a levegőben.
Véletlen lenyeltem egyet.
Kiszáradt a szám.
Titkolt szenvedély gyúrt
testemből márványt.
Hétfőn hétfő van.
Szerdán is hétfő van.
Egész héten csak hétfő van.
"A kolibri? Az egy szép madár."
Gyenge szituációk a hétköznapiak.
Lomtalanítók.
Kidobok pár
napot, percet, arcot.
„Kincsem.”
Lapozz vissza kettőt!
Ott kezdődik az élet.
Beázott hetek.
Omlásveszély.
Gesztenyekaparó kisiparos vagyok.
Anyá, főzzél nekem szivárványt!

Füst árnyéka.
Pörkölt végű cérnaszál.
Küszöb alól figyel a hold.

Szobor

Szem-hely.
Fül-hely.
És volt a száj.
Belenövök a mozdulatlanságba:
tömör márvány
vagy
kongó érc.
Jön egy madár.
Fejemre ül.
Lekakil.

Szöszmötöléseim

Nem bírok aludni.
Szemhéjam mögé ékelte magát a nappal.

☐☐☐

Az élet tragédiája,
hogy a tragédiák mögött
ott az élet.

☐☐☐

Holnap drótra szállok,
fecskék közé,
s hallgatom az életek sistergő rohanását.
Majd csőröm szárnyam alá rejtve
riasztom fel az álompihék szuszogó csapatát.

☐☐☐

Az almásból egy éhes kocka
vigyorog a tányér közepén.
Vidáman cseveg morzsák zörgő tömegével.
Csak jöttemre szikkad kicsit,
s csendes pislogással meghúzódik
a tányérsarokban.

☐☐☐

Először csak úgy.
Cetlikre, margókra.
Vagy sír fölött születtek.
Lusta voltam:
madárszárnyra akasztottam.

☐☐☐

Meleg takaróm körbefog.
Tévénézem a pislá ablakot.
Üres képernyőjére ágak könyökölnek.
Jégremegésük bekocog az üvegen.

☐☐☐

Az ágyba bábozódva
nem kötelező behúnyni a szemeket.
Nem kötelező riadót fújni az álmoknak.

☐☐☐

Agyamban egy tengerimalac
uborkát rág
és
kenyérhéjjal terrárium falán
kocogtat az éjszakának
szép álmokat.

☐☐☐

Ujjaim végére gyűszűként
húzom a végső perceket,
s kész kezemmel
örök mosolyt simítok
villanásnyi arcodra.

Születés előtt

Elfelejtett nevek vagyok.
Várakozás.
Tíz éve áldott állapot.
Semmibe olvadó napok.

Születésemkor ezüst-fekete
szemgödrök övezik majd a partot.
Enyém az összes név, ami valaha adatott.
Lyukas az arcom.

Enyém vagyok.

Találkozás

Ódon bútorok közt lépdel a vén hölgy.
Kitört üveg helyén újságpapír zizeg.
Plafon arcán sebhely világít.
Körbeállnak csontos szekrények.
Ágyunkban harmadik a félelem.

Arcomban fehér selyem,
homlokomban fekete fátyol.

Ágy végében áll a vén hölgy.
Reccsen a padló:
gazdájuk elé járulnak a székek.
Görcsös térdükön vörös villanás.
Függönyről alvadt por pereg.

Arcomban fekete selyem,
homlokomban fehér fátyol.

Ágy szélén ül a vén hölgy.
Homlokomon áttetsző tenyere.
Néz, csak néz két sosemvolt szeme.
Repedt mosoly. Hervadás.
Arcom: tükörben.

Tanmese

Van a faluban egy néni.
Nagyon öreg.
Nagyot hall.

Egyik évben előzönlötték
a falu fáit a kukacok.
A néninek is van egy hatalmas fája.
Azon nem volt kukac.

Azt hiszem, Buddha vak volt és süket.

Temetés

„Édes lányom, temess csendben el!” –
– szólt a király
szemben velem, a kertben,
hol alkalom szült hallgatás
burkolt ezüst ködbe minket,
hol föld hasán a szakadás
fogadott be minden holtat,
hol rögök hulltak nyitott szembe,
hol fogak közé gyökér csorgott...

...hol anyámnak szép szíve megrepedt fölöttem.

Tény

A szép nőnek
mindig tiszta a keze,
mert budi után,
a tükör előtt állva,
fél óráig mossa.

Van miért kezét mosnia.

Terv

Pontosan illesztem egymás mellé a perceket.
Készülök.
Én leszek a későn érkezett.
Jutalmam a plusz egy távlat.
Lebuktatom a királyt.

Tragédia

És a piros fotelra emlékeztek?!
A merülő,
kopott karfára,
a ráncokba rakódott évek vonulására,
a döccenésre
a moszat-poros talajon,
s milljom hal néma sikolyára?

Zöldülő, püffedt idő.

Hold dúdolta balladára
hajszálak bólogatnak.

A parton:
ivott egy csepp tengert
a föld.

Tudod?

Titkon figyeled
hogy nyomom el cigarettám,
titkon centized
mosolyom szélét,
titkon számolod
hajam szálait,
titkon kikotrod
körmöm feketéjét,
titkon megtörlöd
nedves orrom,
titkon foldod ruhámon
a szakadást,
titkon kilested
tenyerem ráncait...

...titkon figyellek.

Túloldal

Valaki észrevétlen kötötte fel a kendőt.
De nem baj.
Most jó a felmentő sötét.
Azt mondják:
vak tapogatózásunk mentén
elnéző mosolyok kacsintanak.
De nem baj.
És az sem baj,
hogy nem találjuk a kijelölt oldalakat.
Sőt!

„– *Uram, a balod szabad?
Tudom hibámul róják majd fel
rajtam feledett illatfoszlányaid,
de... ha megkérhetlek:
őrizd percre a szélcsendet!*”

Túlpárt

Feldobtam az égre a holdat.

Fényénél még láttam távolodó alakját,
ahogy kezére zsebet húzva
ballagott a híd felé.

A ködszilánkok szálanként vonták be
éjbe oldódó haját.
Fagyott darabokban, végtelen lassúsággal
hullott le róla a kabát.
Szemüvege lecsorgott az állán,
így vaksin bolyonghatott a túlparton –

– mert nevezzük életjelnek
a folyó fölött visszhangzó
holt csoszsanásokat,
vagy az arcomon feledett,
ujjbegyek rajzolta vonást.

Ujjlenyomat

Kőasztal.
Kőasztalon üveg pohár.
Léptek.
Jövet vagy menet?
Sarokban. Fogason. Kabát.
Kimérten ketyegő percek.
Arc tenyérben.
Ujjak közt parázs.

„Maga kis csacsi!”

Üdvözet

Kimutatták
Számlailag:
létem kétes.
Kar: *No de ilyet!*

Tengerre lépek,
bizonyítani:
élek.
Kar: *Bizony, bizony.*

Bár apám csóró,
nem király,
és fiú se vagyok.
Kar: *Nahát!*

A visszaút?!
Ó én eszem!
Homályban a szakadás.

Mert olcsó áru,
magyar termék,
az utolsó rábaszás.

Hát így jártam.
De nincs ok sírni!
Itt esküszöm, üzenek.

Küldök lapot a szigetekről,
vagyonomról kimutatást,
s egy madzag – masnis fügemagot,
mi ha kihajt,
adjon hűvöst, enyhet, árnyat,
kisujjatok körmefeketéjének
se!

Valami szép

Ma délben láttam a végtelent.

45-50 éves volt.

Állt az emberektől, melegtől zsúfolt buszmegállóban.

... csak állt moccanatlan,
fejét a válla és az álla közé hajtva,
mintha gyermek, macska,
szinte odaakasztva,
súlytalan űre mélyén,
tükröben, arc;
áll a búbon,
karja hátán át a vállán,
túl mán, holnapon,
de éven és minden napon,
kancsal sötét...

Bukott angyalok szárnya ha rebben.

Vallomás

Loptam.

Ötezeröttszázhatvanhét forint értékben.

Egy darab Travel válltáskát,

egy darab óvári köményes sajtot,

egy darab óvári füstölt sajtot.

(Azért van ízlésem.)

Elkaptak.

Van róla határozatom.

A büntetés hatezer forint volt.

Nem éri meg lopni.

Végállomás

A király akkor oldalára vett...

... most verebek tollászkodnak a hűlt trónuson.
A talpazat alatt pincebogarak petéznek.
Az ottfeledett palást fakult kövei elgondolkodva
pottyannak a poros kövezetre.
A hímzett aranymadár foszló
szemgödreből borostyán tápászkodik.
Szú – család nyomán szitál
a por – forgács.
Hangyák tenyésznek.

Neonfolyosón mamuszhang.

Veszteséglista

Egy szempilla, egy hajsza, egy körömszilánk...
Semmi nem maradt.
Csak tagjaimban mozdulataid.

ZOO a csodák csodája

A főbérlőm, Ofélia, tegnap
hazahozta Tódort, az álmatlanság madarát.
„Az utcán találtam.” – mondta.

Másnap én is sétálni mentem.
„Imádom ezeket a szűk,
kutyaszar szagú utcákat!” –
lelkendeztem, mikor újra otthon,
s kiemeltem pulcsimból Malvint.
Szeretett ott.
Dorombolt.

Azóta eltelt három hónap.
Ofélia mostanság nem eszik altatót.
Úgy gondolom,
Malvin kedveli a madarakat.

Tartalom

	23:17
	24°C / 3
A mitológia halála / 3	
A vendég / 4	
Az aggódó kedves éneke / 4	
Ajándék / 5	
Albérlet / 5	
Álom / 6	
Amikor / 7	
Apokrif	
(avagy: hogyan lett Isten blúz énekes?) / 8	
Az emberi test csodái / 9	
Bál / 9	
Csendélet / 10	
Cšerebere / 10	
Ébredés / 10	
Égbenjárók / 11	
Egy korszak sokadik vége / 11	
Egy nyár / 12	
Ejjel / 12	
És újra... / 12	
Hagyjatok aludni! / 13	
Haikurázsás / 13	
Hajnal / 13	
Hajnali járat / 14	
Hajnali kettő / 14	
Halmazállapot / 15	
Hangulat / 16	
Hangulatjelentés / 16	
Hazafelé / 18	
Helyzetjelentés / 18	
Hétköznap / 19	
Hiába / 19	
Húnyt csokor / 20	
Így utólag / 20	
Illat / 21	
Ismerkedés a négy elemmel / 21	
Ítélet / 22	
Jó reggelt, nővér! / 22	
Jó utat, Vándor! / 23	
Jövendölés / 24	
Kép / 24	
Károly körút / 25	
Készségfejlesztő játékaink / 25	
Kétsoros / 26	
Ketten / 26	
Köszönöm, jól! / 27	
Lefolyórvény / 28	

Lehetőség / 29
Lét / 29
Madáralom / 30
Majdnem véletlen nemtalálkozás / 30
Majdom / 31
Malvin / 31
Már nem / 32
Még jó, hogy kicsi a család / 32
Még két hónap se telt el... / 32
Mértékegységtelenül / 33
Mese / 33
Mikor az kelgyó önnön farkába mar vala / 34
Modell / 34
Nap / 34
Némák ha találkoznak / 35
Ofélia anyuja / 35
Önarckép I. / 36
Önarckép II. / 36
Önarckép III. / 36
Parkban / 37
Reggeli gondolatok / 37
Sápadtságom fénye / 38
Semmi különös / 38
Shakespeare szerint... / 39
Szakácsok 1. / 40
Szerelmesvers / 40
Szerény javaslat / 41
Szerintem / 41
Szitu van / 42
Szobor / 42
Szöszmötöléseim / 43
Születés előtt / 45
Találkozás / 45
Tanmese / 46
Temetés / 46
Tény / 46
Terv / 47
Tragédia / 47
Tudod? / 48
Túloldal / 48
Túlpárt / 49
Ujjlenyomat / 49
Üdvözet / 50
Valami szép / 51
Vallomás / 51
Végállomás / 52
Veszteséglista / 52
ZOO a csodák csodája / 53
A mitológia halála / 55

Készült 300 példányban

Ez a

példány

<http://www.zfuzetek.freeweb.hu>

ISBN 963 430 910 3

ISSN 0866-4420

Felelős kiadó a szerző
Felelős szerkesztő Tabák András
2003 Vasas-Köz kft nyomda
Felelős vezető Badó Géza
Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság

250 Ft

A mitológia halála

Sziszüfossal találkoztam a hegyen.
Álmélkodtam: hol a köve,
bűnéért a büntetés?
Pajkos mosollyal nyúl zsebbe,
előhúz egy kavicsot:
elkopott.

